

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce **M. B.**, zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Praha 6, Pod kaštany 245/10, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem Liberec, U Jezu 642/2a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 11. 2019, č. j. 31 A 25/2017-75,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 11. 2019, č. j. 31 A 25/2017-75, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2017, č. j. OD/17/4016/AZD, uznal Městský úřad Turnov (dále jen „městský úřad“) ve společném řízení žalobce vinným ze spáchání dvou správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu v celkové výši 3 800 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Těchto správních deliktů se žalobce dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla RZ X, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, a to:

1) dne 6. 7. 2016 v 11:46, v obci Turnov na ulici 5. května, silnice II/283, směr centrum, 50°35'24,3484"N, 15°10'4,9787"E – 50°35'23,0445"N, 15°9'55,8953"E GPS, překročil neznámý řidič při řízení uvedeného vozidla nejvyšší dovolenou rychlost v obci, kde byl rychlostní limit stanoven obecnou úpravou na 50 km/h, o 15 km/h,

2) dne 8. 9. 2016 v 7:39, v obci Turnov, na silnici I/35, směr centrum, v úseku 50°35'18,1999"N, 15°8'38,9650"E - 50°35'13,6250"N, 15°8'41,5425"E GPS, překročil neznámý řidič při řízení uvedeného vozidla nejvyšší dovolenou rychlost v obci, kde byl rychlostní limit stanoven místní úpravou na 80 km/h, o 25 km/h.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí městského úřadu odvolání, které ani na výzvu městského úřadu k odstranění nedostatků nedoplnil o konkrétní důvody. Toto odvolání zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 4. 2017, č. j. OD 320/17-2/67.1/17096/Li, a rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 19. 11. 2019, č. j. 31 A 25/2017-75, zamítl.

[3] Krajský soud konstatoval, že městský úřad opatřil (ve smyslu závěrů vyslovených v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, či ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36) takovou sadu důkazů, na jejichž základě lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Jedná se o oznámení přestupku, záznam o přestupku pořízený silničním radarovým rychloměrem MUR-07, výrobní číslo MUR007/2013, s fotografií měřeného vozidla a údaji o provedeném měření (doba, úsek měření, rychlostní limit, změřená rychlost) a ověřovací list silničního radarového rychloměru

[4] Nepřisvědčil námitce, dle které městský úřad nijak neodůvodnil, z jakého podkladu dovodil, že v případě druhého ze správních deliktů platil na měřeném úseku rychlostní limit 80 km/h. Žalobce tvrdil, že i pokud by na začátku měřeného úseku byla osazena značka *B 20a*, což podle jeho mínění nebyla, neplatila by v celém měřeném úseku, neboť by její platnost byla ukončena křižovatkou. Krajský soud předeslal, že tuto námitku uplatnil žalobce poprvé až v žalobě; skutečnost, že v daném úseku platila nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, ve správním řízení nijak nerozporoval. Nebylo proto povinností správních orgánů se touto okolností zvláště zabývat. Uvedený rychlostní limit byl zaznamenán jak v záznamu o přestupku, tak v oznámení o dopravním přestupku. Z podkladů ve správním spisu plyne zcela jasně, v jakém místě byly skutky spáchány, jaká regulace rychlosti v daných místech platila, a že tedy byly naplněny všechny prvky objektivní stránky deliktů, pro které byl žalobce potrestán; tyto podklady tvoří logický a uzavřený řetězec důkazů. Žalobce zůstal ve správním řízení pasivní a nevnesl do závěrů správních orgánů žádnou pochybnost. Správní orgány tedy nemusely nad rámec provedených důkazů provádět další dokazování například příslušným opatřením obecné povahy, neboť k tomu neměly důvod. Existenci rychlostního limitu 80 km/h žalobce účinně nezpochybnil ani v žalobě.

[5] Žalobce dále mimo jiné namítal, že se městský úřad nezabýval tím, zda obecní policie, ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu, měřila rychlost v součinnosti s Policií ČR a na úseku Policíí ČR určeném, a v tomto směru také neprovedl potřebné dokazování. K tomu krajský soud uvedl, že se jedná o jednu z opakovaně uplatňovaných námitek právního zástupce žalobce, které jsou „*na samé hranici zneužití práva*“. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 54/2017-38, bod 20, „*obecným a*

pokračování

opakujícím se tvrzením tohoto druhu nelze bez dalšího dávat shodnou váhu jako individualizovaným tvrzením, opřeným o konkrétní skutečnosti “. Krajský soud odkázal také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71, č. 3577/2017 Sb. NSS, podle něhož změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu; právě o takovou situaci se jedná i v nyní projednávané věci.

[6] K věci samé krajský soud uvedl, že podle § 79a zákona o silničním provozu může rychlost vozidel na pozemních komunikacích měřit pouze Policie ČR a obecní policie. Policie ČR a obecní policie je oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených Policií ČR; postupuje přitom v součinnosti s ní. Vzhledem k tomu, že se jedná o podmínky provádění měření obecní policií vyplývající přímo ze zákona, nemusí správní orgán provádět dokazování k tomu, zda skutečně obecní policie měřila rychlost v místě určeném Policií ČR. Teprve v okamžiku, kdy by žalobce relevantně namítal, že uvedený úsek nebyl Policií ČR určen k měření rychlosti obecní policií, a vznikly by o tom důvodné pochybnosti, musel by se správní orgán takovou skutečností zabývat a vypořádat se s ní.

[7] Krajský soud se mimo jiné neztotožnil ani s námitkou nedostatečného odůvodnění výše pokuty z hlediska hodnocení kritérií uvedených v § 125e odst. 2 a 5 zákona o silničním provozu. Uvedl, že již městský úřad ve svém rozhodnutí dostatečně vyložil, z čeho při ukládání pokuty vycházel. Je zřejmé, že žalobci přičetl k tíži zejména opakované spáchání správního deliktu, které hodnotil jako poměrně závažné porušení pravidel silničního provozu. Uložil poté sankci v polovině zákonného rozpětí, což aproboval i žalovaný. Krajský soud konstatoval, že uložená sankce nevybočuje z mezí správního uvážení a je ve výši odpovídající společenské závažnosti protiprávního jednání; neshledal přitom ani důvody pro mimořádné snížení pokuty.

[8] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Z obsahu kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že uplatňuje také důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je však věcí právního hodnocení věci Nejvyšším správním soudem a nezakládá proto nedostatek návrhu; k tomu srov. například rozsudek tohoto soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003-50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS (citovaná rozhodnutí jsou dostupná z www.nssoud.cz).

[9] Stěžovatel namítá, že se krajský soud nevypořádal s velkou částí podstatných námitek. Opomněl námitky č. 6 až 8 žaloby, jimiž stěžovatel argumentoval, že i kdyby byla v místě měření osazena značka *B 20a*, její platnost by byla ukončena křížovatkou přibližně v polovině měřeného úseku. Krajský soud odpověděl pouze na námitky č. 3 až 5, týkající se neprokázání existence rychlostního limitu 80 km/h. Žalobce dále v bodě č. 4 žaloby tvrdil, že existenci předmětného rychlostního limitu nelze dovozovat ze záznamu o měření a z oznámení přestupku, protože tyto dokumenty mají povahu úředního záznamu; touto námitkou se krajský soud rovněž nezabýval. Nevypořádal se též s námitkou č. 11, tj. zda byla vhodným způsobem uveřejněna informace o zřízení rychloměru, jak to vyžaduje

§ 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“). Přitom, pokud by splnění této povinnosti bylo zpochybněno, bylo by na místě žalobě vyhovět, což plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2019, č. j. 9 As 280/2019-39 a rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2019, č. j. 44 A 33/2018-31. Krajský soud opomněl také námitku participace soukromoprávního subjektu na měření rychlosti a související důkazní návrhy (body č. 35 až č. 36 žaloby).

[10] Nesprávné posouzení právní otázky spatřuje stěžovatel v tom, že krajský soud shledal jeho námitku neexistence rychlostního limitu 80 km/h účelovou proto, že ji stěžovatel uplatnil poprvé až v žalobě. Stěžovatel má za to, že krajský soud ve skutečnosti nerespektoval usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 24/2015-71, podle něhož nemůže krajský soud žalobní tvrzení či důkazní návrhy odmítnout jako opožděné nebo účelové jen proto, že je obviněný neuplatnil, ač tak učinit mohl, v řízení před správními orgány.

[11] Správný není ani závěr krajského soudu, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav co do existence místní úpravy nejvyšší dovolené rychlosti. Krajský soud tuto skutečnost (stejně jako správní orgány) zjišťoval ze záznamu o přestupku a z úředního záznamu (oznámení o přestupku). Stěžovatel přitom již v žalobě namítal, že ani jeden z těchto podkladů není způsobilým důkazem k prokázání rychlostního limitu, protože úřední záznam je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016-36, jako důkaz nepoužitelný; povahu úředního záznamu má pak – co do údaje o rychlostním limitu – také záznam o dopravním přestupku, protože rychlostní limit je do protokolu zadáván obsluhou rychloměru a jedná se tak o údaj, který žalobce nemohl ověřit a stvrdit jej svým podpisem. Stěžovatel má za to, že protokol o měření rychlosti pořizovaný ověřeným rychloměrem potvrzuje pouze údaj o naměřené rychlosti, nikoli již údaj o rychlostním limitu. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2019, č. j. 2 As 291/2018-43.

[12] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem ani v tom, že se správní orgány nemusely z úřední povinnosti zabývat tím, zda byly splněny podmínky měření rychlosti obecní policií podle § 79a zákona o silničním provozu; tento závěr je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 218/2018-39. Jestliže tak neučinily správní orgány, měl tak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37, učinit alespoň krajský soud k námitce žalobce. Stěžovatel mohl stěží prokazovat, že Policie ČR nedala obecní policii souhlas s měřením rychlosti na daném úseku a že měření rychlosti nebylo provedeno v součinnosti obecní policie a Policie ČR, protože by tím musel prokazovat tzv. „negativní skutečnost“ (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 22/10). Proto se touto skutečností měly zabývat správní orgány, respektive krajský soud.

[13] Krajský soud podle stěžovatele také dospěl k nesprávnému závěru, že z hlediska odůvodnění výše pokuty stačilo, zohlednil-li městský úřad pouze opakované spáchání správního deliktu. Správní orgán je totiž povinen zohlednit vždy všechna zákonná kritéria, což plyne z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 9 As 56/2019-28, ze dne 23. 5. 2019, č. j. 7 As 7/2019-26, ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016-30, ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 As 280/2016-23, ze dne 6. 10. 2016,

pokračování

č. j. 2 As 161/2016-52, ze dne 31. 5. 2007, č. j. 4 As 64/2005-63, a ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 43/2004-51).

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadené rozhodnutí a ztotožnil se s rozsudkem krajského soudu.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 As 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[18] Dále je třeba připomenout, že povinností soudu není výslovně reagovat na každé žalobní tvrzení, postaví-li soud své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační pozice žaloby (k tomu srov. například nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudky tohoto soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013-125, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).

[19] Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v několika ohledech. Zaprvé krajskému soudu vytýkal, že se nevypořádal s argumentací v bodech 6 až 8 žaloby, kde stěžovatel tvrdil, že platnost rychlostního limitu (pro případ, že by v měřeném úseku vůbec existoval) byla ukončena křížovatkou, a bodem 4 žaloby, kde namítal nepřípustnost dovozování rychlostního limitu z dokumentů majících povahu úředního záznamu. Zadruhé má stěžovatel za to, že krajský soud se nevyjádřil k tvrzení, dle kterého na měření rychlosti participovala soukromá osoba. Zatřetí stěžovatel krajskému soudu vytýká, nevypořádání námitek týkající se způsobu uveřejnění informace o instalaci rychloměru dle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii.

[20] K námitkám týkajícím se existence rychlostního limitu 80 km/h se krajský soud vyjádřil souhrnně na str. 4 až 5 napadeného rozsudku. Předeslal, že žalobce v průběhu správního řízení zůstal zcela pasivní a uvedené omezení nejvyšší dovolené rychlosti nezpochybňoval, ačkoli by to z logiky věci bylo jistě to první, co by obviněný z přestupku (správního deliktu) tvrdil na svou obranu. Jestliže stěžovatel ve správním řízení nerozporoval, že v měřeném úseku platila nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, nelze správním orgánům vytýkat, že k existenci tohoto limitu neprováděly další dokazování a spokojily se se snímkem z měření a s oznámením přestupku, z nichž zcela jasně plyne, kde byl správní delikt spáchán a jaká regulace rychlosti v tomto místě platila.

[21] Je pravdou, že se krajský soud explicitně nevyjádřil k tomu, zda nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h platila v celém měřeném úseku, nebo zda byla tato místní úprava ukončena křižovatkou. Jak již ovšem bylo uvedeno výše, soud není povinen reagovat na každou dílčí námitku, vypořádá-li se s podstatou a smyslem žalobní argumentace. V tomto případě krajský soud vyvrátil žalobní námitky zpochybňující existenci rychlostního limitu 80 km/h tím, že místní úprava maximální rychlosti je bezpochyby zjistitelná z podkladů opatřených městským úřadem, jež si vzájemně neodporují, a jejichž vypovídací hodnotu nesnížila ani stěžovatelova, za daných okolností poněkud opožděná, obhajoba.

[22] Se stěžovatelem lze souhlasit i v tom, že krajský soud explicitně nevypořádal jeho námitku, podle které měření rychlosti ve skutečnosti neprovedla ani Policie ČR či obecní policie, nýbrž soukromá osoba, která je vlastníkem předmětného stacionárního radaru. Zde je však třeba upozornit, že stěžovatelova žalobní argumentace týkající se způsobu měření, je vnitřně rozporná. Stěžovatel totiž v žalobě na jedné straně tvrdil, že měření prováděla obecní policie, která ovšem k měření v předmětném úseku neměla v souladu s § 79a zákona o silničním provozu souhlasné stanovisko Policie ČR, na straně druhé namítal, že rychlost změřila blíže neidentifikovaná soukromá osoba, která mohla být na postihu za správní delikt hmotně zainteresována. Za této situace nelze než přisvědčit krajskému soudu, že stěžovatelova procesní obrana v návaznosti na jeho pasivitu ve správním řízení působí zcela účelovým dojmem, a to v nepřehlédnutelném kontextu se poznatkem krajského soudu, že jde o stereotypně uplatňovanou argumentaci zástupce žalobce v mnoha soudních řízeních, bez jasné návaznosti na konkrétní skutkové okolnosti věci. Pouze nad rámec uvedeného lze doplnit, že žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že měřicí zařízení si město Turnov pronajímá od soukromého subjektu, což dokládá i smlouva o nájmu zařízení, o dílo a o poskytování služeb ze dne 1. 2. 2013 (čl. 47 spisu krajského soudu), podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu však sama okolnost, že je měřicí zařízení ve vlastnictví soukromé osoby, nemá na zákonnost důkazu získaného jeho prostřednictvím žádný vliv. Právě ze stěžovatelem odkazovaného rozsudku č. j. 9 As 185/2014-27, se podává, že není vyloučeno, aby si obec pronajala měřicí přístroj od soukromého subjektu, případně aby tomuto subjektu svěřila instalaci a nastavení přístroje. Není pouze přípustné, aby takováto třetí osoba měla jakýkoliv hmotný zájem na výsledcích měření tímto zařízením (viz také rozsudek tohoto soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, č. 3765/2018 Sb. NSS). Stejně tak nelze akceptovat, aby tento soukromý subjekt na výkonu státní moci na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích participoval například tím, že se podílí na vedení přestupkového řízení poskytováním podkladů a dat ze stacionárního radaru, k nimž má přístup, či na

pokračování

vymáhání pokut (viz body [39] až [41] rozsudku č. j. 9 As 185/2014-27). Nic takového však stěžovatel netvrdil.

[23] Stěžovatel dále namítal, že se krajský soud vůbec nezabýval tím, zda byla vhodně uveřejněna informace o provádění úsekového měření stacionárním radarem podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Tato námitka je důvodná. Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud se s otázkou způsobu uveřejnění informace o pořizování záznamů ze stacionárního měřicího zařízení skutečně nikterak nevypořádal. Vyjádřil se toliko k tomu, zda musí být měřený úsek osazen dopravním značením upozorňujícím na umístění stacionárního radaru (bod 30. napadeného rozsudku) a k otázce existence zákonného podkladu pro pořizování a dalšího zpracování záznamů automatickým technickým (měřicím) zařízením z pohledu možného porušení práva stěžovatele na soukromí (bod 45. napadeného rozsudku). Stěžovatel ovšem výše popsanou námitkou zpochybňoval zákonnost rozhodnutí o správním deliktu s ohledem na skutečnost, že informace o úsekovém měření nebyla podle jeho názoru v souladu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii vhodným způsobem zveřejněna. Krajský soud se ve svém rozsudku touto námitkou vůbec nezabýval, čímž jej zatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Jak již bylo shora uvedeno, soud nemusí reagovat na každou jednotlivou námitku, jeho úkolem je však vypořádat podstatu žalobní argumentace. V nyní projednávané věci tedy bylo povinností krajského soudu vyjádřit se k tvrzení, že napadené rozhodnutí je nezákonné proto, že informace o instalaci stálého automatického zařízení pořizujícího zvukové, obrazové nebo jiné záznamy nebyla vhodným způsobem uveřejněna. To platí i za situace, kdy by krajský soud takovou námitku považoval z hlediska posouzení deliktní odpovědnosti za *per se* irelevantní; v takovém případě měl takový názor explicitně vyslovit.

[24] Důvodná je také námitka, dle které ve správním ani v soudním řízení nebylo postaveno najisto, že obecní policie měřila rychlost v souladu s § 79a zákona o silničním provozu, tj. v součinnosti s Policií ČR a na úseku jí schváleném. Podle ustálené judikatury kasačního soudu jsou soudy a správní orgány při zkoumání oprávnění obecní policie měřit rychlost ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu povinny shromažďovat podklady prokazující naplnění této zákonem stanovené podmínky, tj. že rychlost byla měřena za účelem zvýšení bezpečnosti provozu a že tuto činnost vykonávala obecní policie na místě k tomu určeném Policií ČR. Tyto skutečnosti se dokládají například dohodami mezi Policií ČR a obecní policií, případně stanovisky Policie ČR (viz například rozsudky ze dne 23. 1. 2014, č. j. 9 As 128/2013-45, ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016-37, ze dne 23. 5. 2019, č. j. 5 As 218/2018-39, či ze dne 26. 8. 2021, č. j. 8 As 140/2019-42). Nejvyšší správní soud žádné takovéto podklady ani ve správním ani v soudním spise nenalezl. Jelikož byl stěžovatel po celé správní řízení pasivní, nelze správním orgánům dost dobře vytýkat, že za stěžovatele tuto námitku „nedomyslely“ a v rozhodnutí se se splněním této podmínky explicitně nevypořádaly; lze po nich nicméně požadovat, aby příslušný doklad, potvrzující splnění podmínek plynoucích z § 79a zákona o silničním provozu, založily v kopii do správního spisu. Postup obecní policie podle § 79a zákona o silničním provozu stěžovatel zpochybnil teprve v žalobě; bylo tedy povinností krajského soudu, aby za dané situace pro posouzení této argumentace sám vzniklé pochybnosti odstranil. S ohledem na to, že vypořádání této námitky neobnášelo žádné rozsáhlé doplňování skutkového stavu, měl krajský soud v tomto ohledu v souladu s § 52 a § 77 s. ř. s. doplnit dokazování (viz citovaný rozsudek č.

j. 9 As 274/2016-37, bod [49]). Krajský soud tak nepostupoval, a tedy i v tomto bodě zatížil napadený rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů.

[25] Ačkoliv Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že je napadený rozsudek z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelný, nebrání tato vada posouzení dalších kasačních námitek. Jak totiž vyplývá z usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS, důvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.

[26] Z hlediska věcného posouzení stěžovatel krajskému soudu vytýkal nesprávné posouzení námitek týkajících se existence rychlostního limitu 80 km/h u druhého ze správních deliktů. Tato námitka je nedůvodná. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že v tomto ohledu na stěžovatelův případ zcela dopadají závěry usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 As 24/2015-71, podle kterého je soud povinen v mezích žalobních bodů přezkoumat, zda správní orgány, bez ohledu na eventuální pasivitu obviněného v řízení o přestupku (správním deliktu), zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dospěje-li k závěru, že správní orgán této své povinnosti dostál, „*může nově uplatněná žalobní tvrzení ve světle takto zjištěného skutkového a právního stavu shledat irrelevantními [...] nebo nevěrohodnými [...] a nově vznesené důkazní návrhy k jejich prokázání odmítnout jako nadbytečné. Tyto své závěry musí krajský soud náležitě odůvodnit.*“ V nyní projednávané věci krajský soud se zřetelem k tomu, že existence předmětného rychlostního limitu bez důvodných pochybností vyplývá z údajů uvedených v záznamu z měření a z oznámení přestupku, a že námitku neexistence tohoto omezení rychlosti stěžovatel nevznesl ve správním řízení, ačkoli by bylo důvodné to očekávat, shledal stěžovatelova tvrzení zpochybňující tento limit nevěrohodnými a považoval jakékoli dokazování v tomto směru za nadbytečné.

[27] Stěžovatel v žalobě uplatnil veskrze obecné a ničím nepodložené tvrzení, že měřený úsek nebyl osazen značkou B 20a, a pro případ, že by tomu tak snad bylo, pak neplatil rychlostní limit v celém měřeném úseku, protože toto omezení bylo ukončeno křižovatkou. Za této situace lze přisvědčit krajskému soudu v tom, že vzhledem k tomu, že tuto zcela „přirozenou“ procesní obranu stěžovatel neuplatnil ve správním řízení a že existence předmětného rychlostního limitu bez důvodných pochybností vyplývá z provedeného dokazování (záznam z měření a oznámení přestupku) se stěžovateli nepodařilo existenci rychlostního limitu 80 km/h účinně zpochybnit. Nad rámec uvedeného lze dodat, že podle napadeného rozhodnutí byl předmětný správní delikt spáchán *v obci*. Pokud by tedy v místě měření neplatila nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, byl by rychlostní limit stanoven obecnou úpravou podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, tj. na 50 km/h; za takové situace by se tedy řidič vozidla dopustil ještě závažnějšího deliktního jednání.

[28] Neobstojí ani námitka, že krajský soud i správní orgány nesprávně dovozovaly existenci rychlostního limitu z dokumentů, které mají povahu úředního záznamu. K tomu je třeba uvést, že ani z jednoho ze stěžovatelem odkazovaného rozsudku tohoto soudu (č. j. 2 As 291/2018-43 a č. j. 6 As 144/2016-36) nevyplývá, že záznam z rychloměru má povahu

pokračování

úředního záznamu a že jej nelze jako důkaz použít. Naopak, z posledně citovaného rozhodnutí se podává, že záznam z měřicího zařízení obsahující fotografii měřeného vozidla povětšinou slouží jako *podstatný důkaz* o vině z přestupku na úseku rychlé jízdy. Pro dokreslení situace využívají správní orgány úřední záznamy a oznámení přestupku (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54); tyto nicméně samy o sobě jako rozhodující důkaz neobstojí. V kombinaci s ostatními podklady však lze informace v nich obsažené vzít v úvahu tehdy, korespondují-li s údaji ze záznamu z rychloměru a je-li snímek z radaru zřetelný a čitelný. Právě tak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud ověřil, že ze záznamu ze stacionárního radarového rychloměru, založeného na čl. 2 až 4 správního spisu, je jasné patrné, že radar zachytil stěžovatelovo vozidlo projíždějící úsekem, v němž platil rychlostní limit 80 km/h, rychlostí 109 km/h (po odečtení tolerance 105 km/h). Tyto údaje pak zcela korespondují s oznámením přestupku (čl. 1 správního spisu). Za této situace tedy správní orgány ani krajský soud nepochybily, pokud nejvyšší dovolenou rychlost 80 km/h v měřeném úseku zjistily ze záznamu z rychloměru a z oznámení přestupku.

[29] Nelze se konečně ani ztotožnit s námitkou porušení § 125e odst. 2 a 5 zákona o silničním provozu (ve znění účinném do 30. 6. 2017). Podle § 125e odst. 2 tohoto zákona se při určení výměry pokuty právnické osobě, respektive provozovateli vozidla (viz § 125e odst. 5 citovaného zákona) *přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán*. Z textace tohoto ustanovení tedy vyplývá, že jediným stanoveným kritériem pro určení výše pokuty je *závažnost* správního deliktu, jejíž jednotlivé aspekty jsou příkladmo vyjmenovány v části věty za slovem „*zejména*“; jsou jimi tedy vždy způsob spáchání, okolnosti, za nichž byl správní delikt spáchán a jeho následky.

[30] Městský úřad při rozhodování o druhu a výši sankce na str. 10 svého rozhodnutí zohlednil, že se stěžovatel dopustil správního deliktu v souvislosti s poměrně závažným a opakovaným porušením pravidel silničního provozu. Uvedl, že v prvním případě se jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v horní polovině zákonného rozpětí, u druhého z deliktů se jednalo o překročení rychlostního limitu v dolní polovině zákonného rozpětí. Kromě výrazného překročení rychlostního limitu v prvním případě přičetl v neprospěch stěžovatele zjištění, že se dopustil v krátkém časovém období více správních deliktů, přičemž za typově stejné jednání byl již potrestán pravomocným rozhodnutím městského úřadu ze dne 19. 5. 2016. Je tedy zřejmé, že městský úřad spatřoval závažnost správních deliktů především ve (i) významném překročení rychlosti řidičem stěžovatelova vozidla v jednom případě, v (ii) souběhu správních deliktů a (iii) existenci speciální recidivy. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem shledává odůvodnění sankce z hlediska posouzení závažnosti spáchaných správních deliktů podle § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu za dostatečné.

[31] Vzhledem k tomu, žalobní námitky rozebrané v bodech [23] a [24] výše nebyly krajským soudem vypořádány, bylo řízení o žalobě zatíženo závažnou procesní vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než napadený rozsudek za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušit a věc současně vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, v němž je krajský soud

vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je tedy krajský soud povinen zabývat se námitkou porušení povinnosti městské policie vyplývající z § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Dále je povinen opětovně vypořádat námitku porušení § 79a zákona o silničním provozu; protože z obsahu správního spisu neplyne, že by v posuzovaném případě měla obecní policie oprávnění měřit rychlost vozidel v rozhodné době a v daném úseku, provede za tímto účelem dokazování.

[32] Vzhledem k tomu, že byl napadený rozsudek zrušen, rozhodne krajský soud v dalším řízení rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. ledna 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu